

Nieuwsbrief Kroatië 2017 (1)

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

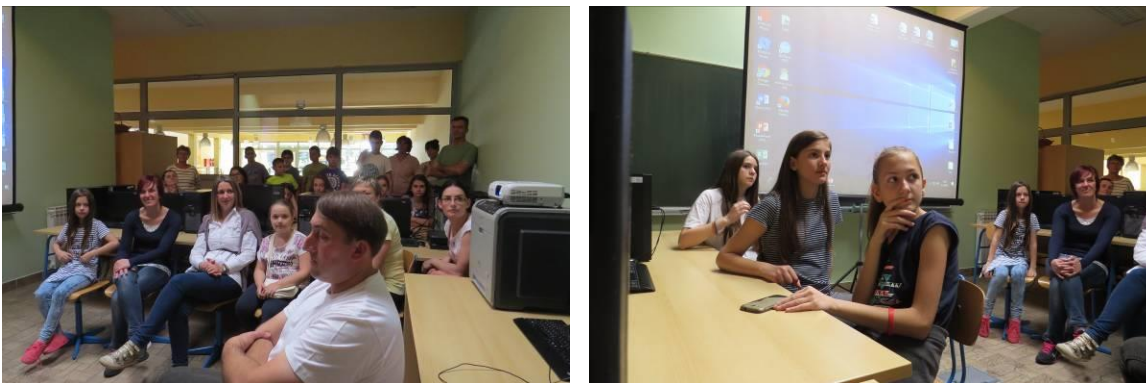
Beste allemaal,

Ongeveer een week geleden zijn we weer aan onze voorjaarsreis naar Kroatië begonnen. We gaan ons twintigste kamp voorbereiden, een klein jubileum kamp dus.

We hadden gehoord over lange wachttijden bij de grensovergang tussen Slovenië en Kroatië dus besloten we een andere route te nemen n.l. over Hongarije. Het was een mooie route, een stuk goedkoper i.v.m. het vermijden van alle grote tolwegen maar helaas bij de grens toch nog een wachttijd van ruim een uur. Gelukkig kwamen we nog op een schappelijke tijd aan in Ilaca en stond de poort bij ons huis al weer wagenwijd open zodat we zo door konden rijden.

Omdat we de eerste dagen weinig konden doen vanwege het weekend en de 1 mei viering op maandag hebben we de eerste dagen gewoon lekker gelummeld, een beetje bijgekomen van alle werkzaamheden de afgelopen maandag.

Dinsdag hadden we dan onze eerste ouder- en kind gesprekken in Cakovci. Op deze school zijn we al eerder geweest en kennen ze ons ook al een beetje dus die gesprekken verliepen vlot en bij de PowerPoint presentatie waren er ook weinig vragen. Van deze school komen er ongeveer 20 kinderen en 2 leerkrachten mee.

Woensdag zijn we naar de school van vorig jaar geweest, de school in Vinkovci. Daar zaten al drie jongetjes in de hal op ons te wachten. Ze mochten naar huis want de school was voor hen al uit maar nee ze wilden toch op ons wachten. Van lieverlee kwamen er steeds meer kinderen bij.

Een aantal van de kinderen begint 's morgens om 7 uur al met de eerste lessen en is dan rond de middag klaar en een aantal begint later en is dan ook later uit. Het systeem van de lagere school is ook meer te vergelijken met onze middelbare school. De kinderen hebben een vaste leerkracht waar ze met hun vragen terecht kunnen maar ze gaan iedere keer naar een andere klas als ze een andere les hebben, dus Kroatisch is in klaslokaal 1 en aardrijkskunde weer in klas 2 enz. Ook krijgen ze les in een andere taal het Engels of het Duits daarin mogen ze kiezen.

Nadat alle kinderen naar huis waren gingen wij richting Mirkovci voor het gesprek met ouders en kinderen op die school.

Donderdag. In oktober waren we al kennis wezen maken met het hoofd van de school en we hadden al een vrij goede indruk gekregen van de school. De school had alles keurig voorbereid, we werden al opgewacht en naar het kamertje van het hoofd gebracht. In een klaslokaal hadden ze al banken voor ouders en kinderen neergezet en een van de leerkrachten had haar eigen beamer meegenomen want die van de school was oud en deed het vaker niet dan wel en geld voor een nieuwe was er niet.

De leerkracht die meekomt van deze school heet Kaja. Zij is een enthousiaste jonge leerkracht die vorig jaar als vrijwilliger mee kwam. Dankzij gesprekken met haar kwamen we op het idee om een combinatie te maken met de twee scholen en we denken dat we daar goed aan gedaan hebben. Zij weet hoe ze kinderen enthousiast voor iets moet krijgen. Ze maakt zelf allerlei dingen om haar klaslokaal aan te kleden en bedenkt methodes om de kinderen allerlei zaken uit te leggen.

Ook dit gesprek met ouders en kinderen verliep goed en waren er weinig vragen. Van deze school verwachten we 22 kinderen.

Omdat we te maken hebben met twee leerkrachten die een alleenstaande ouder zijn en die kinderen hebben in de basisschool leeftijd komen ook hun twee kinderen mee.

Op beide scholen hebben we vragenformulieren achtergelaten met het verzoek aan de ouders om deze goed in te vullen. De kinderen krijgen, vlak voordat zij vakantie krijgen, een kampboekje met daarin allerlei nuttige informatie over het kamp zoals wat ze mee kunnen nemen, dagindeling etc. etc. Op kamp is er gelegenheid om te bellen of te skypen met de kinderen.

De school heeft aangegeven op bepaalde tijden open te kunnen gaan voor die ouders die geen computers of internet hebben zodat ook zij kunnen communiceren met hun kinderen.

Na al het werk is het ook goed om een beetje te relaxen en er is een prima coffee bar in Vinkovci waar we gezellig met elkaar naar toe zijn gegaan. Ook andere leerkrachten kwamen daar nog naar toe dus het werd een gezellige boel.

De leerkrachten hadden chips, koekjes en chocola meegenomen. Dat hoef je in Nederland dus echt niet te doen. Er werd zelfs nog een pizza besteld want ja er moest toch ook nog iets gegeten worden tussen alle werkzaamheden door. Alleen duurde dat een beetje erg lang en we hadden al besloten dat we het beter bij Harold van de Telgterhoek uit Ermelo hadden kunnen bestellen. Hij is in Nederland supersnel en zijn pizza's zijn top dus met zijn vliegende koerier hadden we vast sneller een pizza hier dan via het lokale bedrijf. Maar dat mocht de pret allemaal niet drukken.

Ook zijn we de bus wezen bespreken bij Polet. Met deze maatschappij reizen we al meer dan twintig jaar en de laatste 15 jaar is Ivica Korkutovic onze vaste chauffeur. Een rustige man en chauffeur die heel goed met kinderen om kan gaan. Voor het eerst in al die jaren moesten we ineens naar het kantoor boven in het gebouw en kregen we een kort gesprek met de directeur van het bedrijf.

Omdat het nog steeds moeilijk blijft om alle financiën rond te krijgen probeerde Ton natuurlijk of de directeur in dit jubileumjaar iets voor de stichting kon doen maar de directeur ging er niet echt op in maar gelukkig de prijs was hetzelfde als voorgaande jaren en we kregen een nieuwe bus waar we ook blij mee zijn en in feite is dat ook al een sponsoring want de prijzen gaan overal omhoog en bij de bus dus gelukkig nog niet.

Gisteravond hadden we een gezellige bijeenkomst bij een van de leerkrachten van het afgelopen jaar. Alle andere leerkrachten van het afgelopen jaar en zelfs van het jaar daarvoor waren er met hun partners dus het werd een gezellige boel. Na een heerlijke maaltijd werd er nog na gepraat met de leerkrachten over het kamp en ook daar kwamen verschillende kinderen ter sprake.

Vorig jaar hadden we een meisje op kamp dat nooit lachte. Na een paar dagen zagen we echter alleen nog maar een lachend kind en nadat Ton in het zwembad was gegooid met al zijn kleren aan was ze zelfs aan het schateren.

Toen we de eerste keer gingen zwemmen zat het meisje onder de blauwe plekken. Bij navraag bij de leerkrachten wisten zij ook niet hoe dat kon en zelf zei het kind dat ze was gevallen. Wij als SVSK zeiden toen al tegen de leerkrachten dat dit niet mogelijk was. Toen we op school waren zagen we echter weer het kind zoals wij haar voor het eerst zagen, ernstig kijkend zonder een lach. Er kon een klein lachje af toen ze ons zag maar verder was ze weer in zichzelf gekeerd. We besproken het met de leerkrachten.

De leerkrachten vertelden ons dat het kind hoogstwaarschijnlijk werd geslagen en ook met het jongere zusje dat inmiddels op school was gekomen was het al niet veel beter. De school wilde dat er gesprekken kwamen tussen de kinderen en de psychologe van de school maar na hun ervaring tijdens kamp zeiden de leerkrachten dat er beter gesproken kon worden met de moeder van de kinderen. Ook zij werd waarschijnlijk mishandeld echter men is bang dat de vader gesprekken tussen school en moeder niet toe zal staan.

Vader is een alcoholist en was ook al een paar keer agressief naar school geweest die daarop alle deuren op slot deed tijdens de schooluren. Gelukkig weten de leerkrachten nu dat deze kinderen extra begeleiding en zorg nodig hebben en de kinderen weten dat ze altijd bij deze leerkrachten kunnen komen in geval het te moeilijk wordt.

Wij weten dat we ze, al is het maar een korte tijd geweest, even uit de ellende hebben kunnen halen en dat deze ervaring voor hen onvergetelijk zal zijn. Maar ook dat dankzij dit kamp de leerkrachten hun ogen open zijn gegaan en dat ze de problematiek meer onder ogen zien.

Voorlopig was dit wel even genoeg voor deze eerste week. We gaan nu een rustig weekend tegemoet waar we weer een beetje proberen bij te tanken voor de tweede week. Wij wensen jullie alvast een heel goed weekend toe en hopen komende week nog een nieuwsbrief naar jullie te versturen.

Wij willen jullie bedanken voor al jullie ondersteuning op welke manier dan ook.

Tot ziens en met een vriendelijke groet

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Ton en Tineke

en Petra

